

[Nathalie Lind]

På den anden side er der megen upræcis-
hed i ordvalget. Hvad er det, vi hører, når
ministeren taler? Ministeren siger, at regerin-
gen – det kan vi være sikre på – vil ikke ac-
ceptere, at de to hospitaler bliver nedlagt. Ja
men der er jo også andre ord. Der er noget,
der hedder at beskære eller langsomt kvæle
eller udsulte. Hvem – hospitalerne, stiftelser-
ne, befolkningen, folketetinget eller regeringen
for den sags skyld – har nogen glæde af, at
man vedtager planer, der får til følge, at der
i løbet af ganske få år ikke er eksistensmulig-
hed for disse hospitaler?

Ministerens talte om, at det nok ikke var
de tanker, der var fremme i dag, der blev de
endelige, men ministeren ville på den anden
side ikke udelukke det. Det er en skitse, der
bygger – nu vil jeg bare tage Sankt Lukas
Stiftelsen – på et tal på 138 senge. Jeg ville
da gerne høre en vurdering, som var, hvad
jeg vil kalde sagligt begrundet, som bygger
på, at hospitalet kan drives med så lavt et
sengetal på en økonomisk forsvarlig måde.
Sundhedsstyrelsen henviser i sit meget omtal-
te notat, der er sendt med et brev – vist ikke
til ministeren, men til amtsborgmester Per
Kaalund – den 7. april i år, til, at der rundt
omkring i landet findes en lang række små
hospitaler. Det er rigtigt, men det er da ikke
hospitaler med de opgaver og de funktioner,
det arbejde, som udføres på det hospital, vi
taler om her. Med 138 aktive senge kan man
nok sige det er funktionsdygtigt, men struk-
turen vil blive fuldstændig ændret, og før
eller senere vil serviceniveauet blive sænket,
og man vil ikke kunne varetage uddannelsen,
f. eks. af turnuslæger, og sygeplejeuddannelse
vil også blive ramt.

Når jeg tager dette eksempel frem, er det,
fordi jeg mener, at det, vi har brug for, er en
helt nøjagtig sprogbrug, så vi gensidigt ved,
hvad vi taler om. Ministeren havde nogle
bemærkninger om, at hvis forslaget havde
haft en ordlyd, der gik på, at regeringen
skulle sikre, at grovskitsen blev overholdt, så
ville regeringen og socialdemokratiet kunne
stemme for det. Men den form, forslaget har
nu, kan man ikke acceptere. Jeg må sige, at
det står jeg ganske uforstående over for.
Man kan sige, man kan være uenig i intenti-
onerne, men her står det ganske klart i be-
mærkningerne til forslaget, at disse hospitaler
skal bevares og videreføres med deres nuvæ-
rende funktioner efter en mindre justering af

sengetallet. Man har allerede taget hensyn til
grovskitsen.

Det er noget konkret; så ved man, hvad
man taler om. Men når hr. Albertsen blot
taler om, at man skal finde en rimelig eller
holdbar eller forsvarlig løsning, er det ikke
noget, som jeg ville være tryk ved.

Må jeg til sidst sige i anledning af sund-
hedsstyrelsens bemærkninger, at det ville in-
teressere mig, hvis ministeren ville bede sine
embedsmænd nærlæse grovskitsen og give
mig meddelelse om – naturligvis ikke i dag –
hvor i grovskitsen det står, som sundhedssty-
relsen citerer på side 1 i sit notat: »vedrøren-
de gynækologien bemærker grovskitsen, at
dette speciale muligvis skal opretholdes på
Sankt Lukas, men det bemærkes . . .« osv.
Det ville jeg være taknemlig for at få oplyst.
Jeg har nærlæst dette omfangsrige planlæg-
ningsarbejde, men har ikke kunnet finde det
nogen steder.

Hagen Hagensen (KF):

Først en bemærkning til hr. Albertsen, der
taler om, at det vil være et overgreb over for
det kommunale selvstyre, om dette beslut-
ningsforslag kommer igennem – og det gør
det jo da. Hvad er det, der er overgrebet?
Overgrebet mod det kommunale selvstyre er
det, at man forlanger, at ganske enkelte kom-
muner skal løse en opgave, som umiddelbart
ikke er deres. Det er det, der er sket, og det
er derfor, ministeren har et betydeligt ansvar
for, at tingene kommer på plads.

Der har aldrig været tale om, at Køben-
havns amtskommune alene skulle klare Sankt
Lukas Stiftelsen. Der har ej heller været tale
om, at Frederiksberg kommune skulle klare
Diakonissestiftelsen. Der har været brug af
de to stiftelser af sygehuskommuner endda
ud over de nævnte. Derfor kan man ikke
pålægge den by, hr. Albertsen og jeg hører
til, at klare Diakonissestiftelsen; det skal det
kommunale selvstyre på Frederiksberg ikke
gøre. Det skal ind i den større helhed, og dér
kommer til syvende og sidst ministeren som
den øverste, der skal tage stilling til den
overordnede plan og skal godkende denne.

Ud fra den betragtning kan netop jeg, der
værner om det kommunale selvstyre, som
frederiksberger udmærket godt ved, er med
som forslagsstiller til det, vi drøfter her i dag.